

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti utca 35-45.
1015

Ügyszám: IV/1461-1/2019

ALKOTMÁNYBÍROSÁG	
Ügyszám: IV/01461-2/2019	
Érkezett: 2019 NOV 11.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 8 db	<i>dm</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **dr. Kiss Dániel András Ügyvédi Iroda**

[redacted] a korábban csatolt meghatalmazás alapján [redacted] Panaszos jogi képviselőként és megbízásából eljárva, a Tisztelt Alkotmánybíróság hivatkozott ügyszámon 2019. szeptember 24. napján kelt felhívása alapján a következő

alkotmányjogi panasz kiegészítését

terjesztjük elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtésre kerülő panasz kiegészítés alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42.K.34.004/2018/4. számon meghozott végzését (továbbiakban: Végzés1, P/2 szám alatt korábban csatolva) és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 11.Kpkf.670.137/2019/2 számú végzését (továbbiakban: Végzés2, P/3 szám alatt korábban csatolva), továbbá ezen eljárásokra okot adó, a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 2234174215 iktatószámú másodfokú határozatát (továbbiakban. Határozat, P/4. szám alatt korábban csatolva), valamint a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.358/2019/2. számú végzése, (P/6 szám alatt jelen beadványhoz csatolva) mint a fenti végzések felülvizsgálatát elutasító, mint alaptörvény-ellenes bírói és közigazgatási döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Kérelmünk korábban hivatkozott anyagi jogi alapja Magyarország Alaptörvényének XXIV. cikk (1) bekezdése (tisztességes hatósági eljáráshoz való jog), valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog), továbbá a XXVIII. cikk (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog).

Kérelmünk anyagi jogi alapját jelen beadványunkkal annyiban kívánjuk kiegészíteni, hogy az **Alaptörvény R) cikkének (1) bekezdése** kimondja, hogy az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja, így már önmagában az Alaptörvény öndefiníciója is indokolná, hogy a bíróságoknak törvénykezési gyakorlatuk során nem csak az egyes ügyekre vonatkozó anyagi és eljárási szabályokat kell alkalmazniuk, hanem magát az Alaptörvényt is értelmezniük és alkalmazniuk kell a határozat meghozatala során. Ugyanakkor álláspontunk szerint a Panaszossal szemben lefolytatott eljárások során ezen elv egyáltalán nem érvényesült, amely eredménye az lett, hogy az Adóhatóság által a Panaszos által feltárt tényeket teljességgel figyelmen kívül hagyhatta és a hatóság eljárását vizsgáló Bíróságok ezt az alkotmányos mulasztást eljárásaik során meg sem kísérelték orvosolni.

Szintén hivatkozunk szükséges **az Alaptörvény 8. cikkére**, amely alapján a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Panaszossal szemben lefolytatott eljárások ugyanakkor az Alaptörvény 8. cikkét nem csupán figyelmen kívül hagyták, de eljárásuk azzal kifejezetten ellentétes volt.

Kérelmünk eljárásjogi alapja továbbra is az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az **Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény** (továbbiakban: Abtv.) **27. § és 43. § (4) bekezdése**, amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés és az azt megelőző közigazgatási eljárás Alaptörvénnyel való összhangját és megsemmisítheti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést és közigazgatási határozatot.

Jelen alkotmányjogi kiegészítésben külön részletezettektől nem eltérő, a 2019. szeptember 06. kelt alkotmányjogi panaszunkban előterjesztett kérelmünket változatlanul fenntartjuk és kérjük az abban közöltekre tekintettel a Tisztelt Alkotmánybíróságot a kérelmezett határozatok megsemmisítésére.

I. A közigazgatási határozatok alaptörvény-ellenességének alapvető okai és az azokkal megsértett alapjogok ismertetése.

A Panaszossal szemben a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága utólagos vizsgálatot folytatott le a 2011-2012. évekre, amely eljárásban 2214522051 iktatószámon 2016. május 24. napján hozott határozatot (korábban P/5 szám alatt csatolva). A határozat mindösszesen 316.141.434,- Ft azaz Háromszáztizenhatmillió-száznegyvenegyezer-négyszázharmincnégy forint megfizetésére kötelezte a Panaszost, a határozat jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül.

A Panaszos konkrét eljárása az volt, hogy gazdasági társaságok nevében, a társaságok pénzforgalmi számlájáról készpénzt vett fel, amelyeket aztán vagy az őt megbízó személyeknek átadási bizonylattal átadott, vagy a felvett összegekből az adott gazdasági társaság kötelezettséginek tett eleget. Állításait szakértővel, okiratokkal és tanukkal is alá támasztotta.

Ugyanakkor a Panaszos bizonyítási eljárásban bemutatott bizonyítékait, annak ellenére, hogy azok ténybeli valóságát az eljáró Adóhivatal nem tudta megcáfolni, nem vette figyelembe döntése meghozatala során és a Panaszos által felvett pénzüsségeket a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 4. § (2) bekezdése alapján saját jövedelmének mondta ki. Mivel azonban a Panaszos e jövedelmét elmulasztotta bevállásaiban feltüntetni, így késedelmi kamatot és adó bírságot is kiszabtak vele szemben. **Ez az eljárása önmagában nem volt alaptörvény-ellenes, ugyanakkor a bizonyítási eljárás kiürítését egyértelműen megvalósította, amellyel a Panaszos az alaptörvény XXIV. cikkében biztosított jogait sértette meg.**

Ugyancsak figyelmen kívül hagyta, ezáltal megsértette a panaszos azon alaptörvényben biztosított jogát, hogy a vele szemben hivatkozott jogszabályokat az Alaptörvény 8. cikkének értelmében, a józan ész és a jogalkotói szándék alapján értelmezzék és alkalmazzák.

Az Szja. tv. hivatkozott szakasza és a bizonyítási eljárás ezáltal alapvetően a bírósághoz fordulás jogának kiüresítésének szembenállásának megértéséhez elsődlegesen meg kell vizsgálnunk a jelen körben irányadó anyagi jogszabály, a személyi jövedelemadóról szóló törvény rendelkezéseit. Az Szja tv. értelmében ugyanis a magánszemély minden jövedelme adóköteles. Ennek alapján jövedelem a magánszemély által más személytől megszerzett bevétel egésze, vagy a bevételnek az Szja tv. szerint elismert költséggel, igazolás nélkül elismert költséggel, vagy átalányban meghatározott költséggel csökkentett része, vagy a bevételnek az Szja tv-ben meghatározott hányada, kivéve, ha a bevételt a jövedelem kiszámításánál nem kell figyelembe venni.

Míg a bevétel fogalmát illetően az Szja tv. úgy fogalmaz, hogy bevétel a magánszemély által bármely jogcímen és bármely formában – pénzben és/vagy nem pénzben – mástól megszerzett vagyoni érték.

A fentiek alkalmazásához kapcsolódó további lényeges rendelkezés, hogy az Szja tv. tekintetében az adókötelezettséget, az adó mértékét befolyásoló, a magánszemély adójának csökkenését eredményező eltérő szabály, adókedvezmény annyiban alkalmazható, illetőleg érvényesíthető, amennyiben az annak alapjául szolgáló szerződés, jogügylet, más hasonló cselekmény tartalma megvalósítja az eltérő szabály, az adókedvezmény célját. Az alkalmazhatóságot, illetőleg érvényesíthetőséget annak kell bizonyítania, akinek az érdekében áll.

A fenti jogszabályi rendelkezésekből következően tehát megállapítható, hogy egy magánszemély által bármely módon és formában megszerzett készpénz bevételnek minősül önmagában a törvény rendelkezéseiből fakadóan.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy amennyiben egy ügyvezető a cég pénzforgalmi számlájáról készpénzt vesz fel, akkor ez nála automatikusan bevételt keletkeztet, hiszen az ügyvezető ezzel a pénzzel értelemszerű módon el fog számolni, a cég érdekében való felhasználását bizonylattal igazolja, avagy a fel nem használt pénzüsszeget befizeti a házi pénztárba vagy vissza fizeti a társaság pénzforgalmi számlájára. A problémát éppen azon esetek jelentik, mint a Panaszos esetében is, amikor az adóhatóság a könyvelési iratanyag hiányában pusztán a cég bankkivonataiból kiindulva szegezi a pénzfelvétellel kapcsolatos kérdéseit az érintett magánszemélynek.

A felhívott jogszabályok alapján kialakult joggyakorlat értelmében a fentiekhez hasonló esetekben az adóhatóságnak az őt terhelő bizonyítási teher alapján ugyanis csak az általa alapul vett pénzüsszegek tényszerű felvételét, és azok összecszerűségét kell bizonyítania. Könnyen belátható, hogy e bizonyítás terén az adóhatóság viszonylagosan egyszerű helyzetben van, hiszen az adott cég pénzforgalmi számláit vezető bankokat kell megkeresnie, és bekérnie a vizsgált időszaki banki kivonatokat. E banki kivonatok alapján pedig az adóhatóság megvizsgálja és kidolgoz egy idősoros táblázatot, amelyben szerepelteti a pénzforgalmi számlára való – az érintett személyhez köthető – készpénzbefizetéseket, és természetesen a készpénzfelvételeket, és amennyiben az egyenleg a készpénzfelvételek javára dől el, akkor a revízió bizonyítási kötelezettsége kimerült.

Ezt meghaladóan pedig – amint azt a bírósági gyakorlat is egyértelműen és következetesen alátámasztja – annak bizonyítása, hogy az adóhatóság által feltárt bevétel nem esik adó fizetési kötelezettség alá, az adózó érdekkörébe tartozó körülmény.

E körben tehát tulajdonképpen megfordul a bizonyítási kötelezettség, és a továbbiakban a vizsgált adózónak kell tudni igazolni azt, hogy az adóhatóság által megjelölt céges készpénzfelvételek nem a saját bevételei voltak, vagyis azokkal nem rendelkezett sajátjaként. Itt érdemes megjegyezni azt,

hogy az adóhatóság következetesen arra hívja fel az adózókat, és annak igazolását várja bizonylati úton, hogy ezen készpénzösszegek a vállalkozás érdekében (pl.: szállítói számlák kiegyenlítésére) kerültek felhasználásra.

Álláspontunk szerint ugyanakkor a két fogalom, „a nem sajátjaként való rendelkezés” és a „vállalkozás érdekében való felhasználás” nem azonos fogalmak, tehát az érintett magánszemélynek nem kizárólagosan azt áll módjában igazolni a vizsgálat során, hogy az adott készpénzösszeget a vállalkozás érdekében használta fel, hanem azt – amely érezhetőbben tágabb kört fed le –, hogy azzal nem sajátjaként rendelkezett, hiszen ez, vagyis a sajátjaként való rendelkezés a bevételszerzés fogalmi lényege, feltétele.

A Panaszos pedig pont ezt a körülményt igazolta a hatályos álló törvényi szabályok szerint felhasználható bizonyítási eszközökkel, amely eszközök elfogadhatóságát törvény garantálja. A Panaszos okkal bízhat abban, hogy a közigazgatási eljárást szabályozó törvényben részére is garantált bizonyítási eszközöket az eljáró közigazgatási hatóság elfogadja. Amennyiben azonban ez (a törvényben rögzített jogosultságok) nem elfogadhatók, úgy annak tényét mindenki számára megismerhető formában és indoklással ellátva szükséges közzétenni, hogy a jogbiztonság sérelme nélkül legyen alkalmazható a törvényi rendelkezés kizárása vagy szűkítése.

A közigazgatási eljárásban a Panaszos a történeti tényállás bemutatása során bizonyította, hogy a „terhére” megállapított az szja. tv. szerinti bevételt nem szerezte meg, nála az nem realizálódott, azzal semmilyen módon nem gyarapodott. Ennél fogva nem lehetett jövedelemhez kapcsolódó adó alapjaként az eljárásban megállapított „bevételt” figyelembe venni. A Panaszos e tényeket bizonylatokkal, tanúkkal, illetve szóbeli és írásbeli nyilatkozatokkal támasztotta alá, amelyre számára az eljárási törvény lehetőséget biztosított. Tekintettel arra a tényre, hogy a Panaszos magánszemély, ezért nem áll a számviteli törvény hatálya alatt, amely értelmében az átadás-átvétel során keletkezett bevételi pénztárbizonylatok őrzésére kötelezett lenne, így annak ténye, hogy az eredeti bizonylatok kiállítója utólag elismerte a bizonylatok kiállítását, elegendő bizonyossága annak, hogy a kérdéses összegeket a kérelmező valóban átadta. Ugyanakkor ezeket a bizonyítékokat az eljáró adóhatóság annak ellenére nem fogadta el, hogy azok valóságtartalmát nem vitatta, csupán azok „minősége” és „műlyensége” miatt nem vették figyelembe, annak ellenére, hogy az okirati bizonyítékok kizárólag a résztvevők eljárását rögzítik, és a jogi aktusban résztvevők pedig vallomásukkal szintén e jogi aktus tényét igazolják. Álláspontunk szerint, egy képszerű példával élve ha a férj és a felesége, valamint az anyakönyvvezető és a tanúk egybehangzóan állítják, hogy a házasságkötés megtörtént, akkor ennek (a házasságkötés jogi aktusának)tényét el kell fogadni, még akkor is, ha a házassági anyakönyv történetesen nem áll rendelkezésre.

A Panaszos terhére tehát nem azért került sor a bevétel és az ahhoz kapcsolódó adók, pótlékok és bírság megállapítására, mert nem bizonyította ennek ellenkezőjét, hanem azért, mert a rendelkezésre álló és törvény által is biztosított bizonyítási eszközökkel igazolt tényeket az eljáró adóhatóság nem fogadta el bizonyítéknak, annak ellenére, hogy azokat az eljárás lefolytatására vonatkozó jogszabályok nem zárták ki, azaz lehetővé tették.

Ezen eljárásával az Adóhatóság határozata meghozatala során a Panaszos az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdésében rögzített jogait sértette meg.

II. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság és a Fővárosi Törvényszék végzéseinek alaptörvény-ellenességének alapvető okai és az azokkal megsértett alapjogok ismertetése.

A közigazgatási ügyekben a tények megállapítása sajátos folyamat. Két önálló szakaszra (hatósági, majd bírósági szak) is osztható, de eltérő lehet a bizonyításra köteles személyek köre, illetve az akár meg is változhat. A tényfeltárás elsődlegesen az alperes feladata (különösen hivatalból indult eljárás esetén, ugyanakkor a kérelemre indult ügyekben is meg kell állapítania a tényeket, de a bizonyítást alapvetően az ügyfél végzi, a hatóság csupán arra köteles, hogy elősegítse a tények bemutatását, a bizonyítékok rendelkezésre bocsátását, a meghozott határozatában a megállapított tényállást ismertetnie kell, az azt alátámasztó bizonyítékokat meg kell jelölnie. A hatósági tényállást a bíróság részére megküldött közigazgatási iratoknak kell alátámasztania. A közigazgatási bíró ezért elsődlegesen a közigazgatási iratokat vizsgálja meg és veti egybe a határozattal, majd értékeli a felperes által állított, bizonyított vagy bizonyítani szándékozott tényeket, végül dönt a további bizonyítás szükségességéről.

Ezen belül nemcsak arról, hogy kinek és milyen tényt mivel kell, vagy mivel lehet bizonyítani, hanem arról is, hogy a felperes, esetlegesen az alperes által kért bizonyítás meghaladja-e a per kereteit. Minden ügyben egyedileg ítélandók meg ezek a kérdések, azonban minden megállapítás mellé ítéleti indokolás tartozik. A bíróságnak ugyanis meg kell válaszolnia azt is, ha engedi, de azt is, ha elutasítja a bizonyítási indítványok teljesítését, ha figyelembe veszi vagy mellőzi az értékelésnél az adott bizonyítékot, ha változtat, vagy ha nem a határozati megállapításokon. Minden bírói ténymegállapítást a rendelkezésre álló (közigazgatási és peres) iratanyagnak igazolnia kell.

Álláspontunk szerint a fentiek alapján az Adóhatóság alapjogellenes eljárásának kijavítására lehetősége lett volna az Panaszos fellebbezése során elsőfokon eljáró és a Végzés1 számon hivatkozott 42.K.34.004/2018/4. sz. végzést meghozó Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak. Azonban sajnálatosan erre a fellebbezés elkésettsége folytán nem kerülhetett sor.

Annak ellenére sem, hogy a Panaszos jogi képviselője igazolási kérelmet terjesztett elő, arra való tekintettel, hogy az eljáró adóhatóság korábban Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által hatályon kívül helyezett végzésére –megismételt eljárásban – ismét meghozott új végzését részére egyáltalán nem küldte meg.

Mivel az eljáró jogi képviselő ezáltal egyáltalán nem értesült az új végzés tényéről és annak tartalmáról, így nem volt lehetősége azzal szemben érdemben előterjesztést (fellebbezést) előterjeszteni. Természetesen az eljáró jogi képviselő az ismételten meghozott végzésről történő tudomásszerzést követően igazolási kérelemmel együttesen fellebbezést nyújtott be, amit a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elutasított.

Az elutasító a végzés indoklásában azt a körülményt, hogy az adóhatóság határozatát a már nem eljáró jogi képviselő útján küldte meg a Panaszos részére, nem találta az előterjesztett igazolási kérelem alátámasztására illetve elfogadására alkalmasnak. A Végzés1 indoklása szerint, azzal, hogy a Panaszos személyesen is értesítésre került, ez a körülmény nem okozhatott a Panaszos részére sérelmet. Ugyanakkor álláspontunk szerint a Panaszos jogi képviseletére és az eljárás során történő segítségére nyitva álló lehetőségek lényegesen sérültek, amelyek – különös tekintettel a NAV határozatában megállapított adóhiány és adóbírság mértékére – elzártak a Panaszost a hatékony jogi képviselethez való jogától.

Még tovább menve álláspontunk szerint a jogi képviselő kizárása a „megismételt” közigazgatási eljárásból, illetve annak jogorvoslati lehetőségéből történő kizárása és ennek bírói helybenhagyása olyan körülményt teremtett, amely az ezt követő összes bírósági eljárásban hozott döntésre és azok hatályára semmisítő hatással van. Ennek az oka pedig a Panaszos az alaptörvény XXIV. cikkében garantált jogainak megsértése.

Ugyanis annak tényéről, hogy a jogi képviselőt az eljárás adott szakaszában már senki nem értesíti az eljáró hatóság részéről – eltérően az eljárás korábbi szakaszaiban tapasztalttól - a Panaszossal senki nem közölte. Márpedig, tekintettel arra, hogy az eljárás teljes egészében automatikus kommunikáció folyt a meghatalmazott képviselő és a hatóság között, a Panaszosnak semmi oka nem volt az ellenkezőjét feltételezni a megismételt végzés vonatkozásában. A meghatalmazott jogi képviselő pont arra hivatott, hogy a Panaszos képviseltében részt vegyen az eljárásban, az abban hozott határozatokkal szemben – szaktudása birtokában és az ügy ismeretében – jogorvoslattal éljen, mint ahogyan eljárása során az adóhatóság végzését egy ízben hatályon kívül is helyezte az eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság.

Ezzel szemben a Panaszost a megismételt eljárásban úgy kezelték, mintha jogi képviselő nélküli résztvevő lenne, annak ellenére, (vagy kifejezetten azért) hogy a jogi képviselője eljárása nélkül nem is került volna sor az eljárás megismétlésére. Itt szükséges megjegyeznünk, hogy magát az eljárást – különösen a bizonyítási szakaszt – az eljáró adóhatóság egyáltalán nem ismételte meg, csupán a másodfokú határozatát „írta újra”, amely álláspontunk szerint nem felel meg az eljárás megismétlése fogalmának.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 11.Kpkf.670.137/2019/2 számú végzésében már konkrétan azt állapítja meg, hogy nem is volt érvényes képviselete a Panaszos jogi képviselőjének a megismételt eljárásra.

Visszaulva annak tényére, hogy valójában az adóhatóság az eljárását nem ismételte meg, csupán az elsőfokú hatóság eljárásában megállapított tények alapján megismételt –már a törvényi előírásoknak megfelelő formában – végzést hozott, így a Fővárosi Törvényszék megállapítása a fentebb hivatkozott alapjogi sérelmet eredményezte, amely a törvénysértő közigazgatási eljárás hibáinak orvoslását tette lehetetlenné, amellyel a Panaszos az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogát sértette meg.

III. Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.358/2019/2. számú végzésének alaptörvény-ellenességének alapvető okai és az azokkal megsértett alapjogok ismertetése.

A fentebb ismertetett eljárás béli tények alapján a Panaszos okkal gondolhatta úgy, hogy a jogi képviseletét nem megfelelően látják el, amely eredményeképpen megpróbált képviseletére új ügyvédet találni. Ugyanakkor az ügy összetettsége és annak előrehaladott állapota (másodfokú bírósági határozat) és az eljárások eddigi negatív kimenetele e törekvésének nem kedvezett.

Álláspontunk szerint a Kúria azon véleménye, hogy nem a Panaszos érdekkörén kívül álló dolog, hogy nem sikerült az ismereteket előzményeket követően megfelelő jogi képviseletről gondoskodni, a valóságtól meglehetősen távol álló – ugyanakkor nem alapjogot sértő – megállapítás. Nyilván szubjektív körülmény, hiszen objektíven kijelenthető, hogy ez csakis a Panaszos érdeke és

feltehetőleg bizonyos körülmények fennállása esetén – például ha valóban a panaszos gyarapodott volna az adóhatóság által megállapított összeggel – nyilvánvalóan könnyebb dolga lett volna ügyvédet találni.

Ugyanakkor az tényként megállapítható, hogy mind a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, mind a Fővárosi Törvényszék tapasztalta azt a körülményt, - amely által a felülvizsgálati bíróság is tisztában volt vele – hogy az eljáró adóhatóság a „megismételt” közigazgatási eljárása során a Panaszost, anélkül, hogy ebbéli jogállásában történt változásról bármilyen értesítést kapott volna, mint jogképviselő nélkül eljáró személyt kezelte.

Márpedig ez a tény már önmagában megalapozza a Panaszos Alaptörvény XXIV. cikkében biztosított részrehajlás nélküli és tisztességes hatósági eljáráshoz való jogának [(1) bekezdés] sérelmét. Ez pedig azt eredményezi, hogy a jogsérelem eredményeként nem fellebbezett határozat érvényes joghatás kiváltására nem lehet alkalmas.

Ez a körülmény, azaz a körülmények és az események láncolata eredményezte azt a helyzetet, amely igazolhatta a Panaszos igazolási kérelmének megalapozottságát, amely körülményt a felülvizsgálati bíróság szubjektív – nem érdekkörön túlnak minősített – amellyel a **Panaszos az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogát sértette meg.**

Jelen kiegészítő beadványban, valamint a korábban előterjesztett panaszunk alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42.K.34.004/2018/4. számon meghozott végzését és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 11.Kpkf.670.137/2019/2 számú végzését, a IKúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.358/2019/2. számú végzésének továbbá ezen eljárásokra okot adó, a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 234174215 iktatószámú másodfokú határozatát, mint alaptörvény-ellenes bírói és közigazgatási döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Budapest, 2019. október 23.

Tisztelettel,

képviseli:

dr. Kiss Dániel András
Ugyvédi Iroda
dr. Kiss Dániel András
Ugyvédi Iroda

